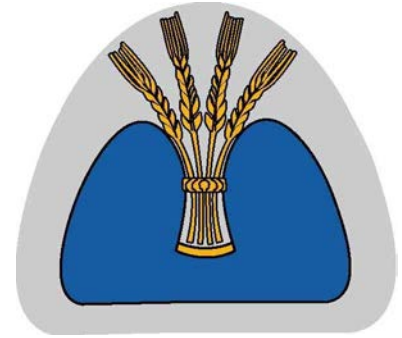

Vesilahden Junnilan kylän

MARTTILAT

Sukuseuran tiedotuslehti N:o 13 / 1.4.2013

Vastaava toimittaja: Veikko Karppi

Kairatie 2 as 12 33710 Tampere

p 0400 848 836 sähköposti: veikko.karppi@elisanet.fi

Jäsenmaksun 10 €, eräpäivä 30.4.2013. Muistathan maksaa.

Kevään 2013 stipendit jaossa. Esitykset Veikko Karpille (sähköpostina/puhelimitse)

Kirjaa kalenteriin sukukokous 10.8.2013 (kutsu takakannessa)

Kotisivut avattu: WWW.junnilanmarttilat.fi

Sukukirjoja on vielä saatavana. Kysy hallituksen jäseniltä.

Suuri suku valkoisen talon portailla.

Kesäretkellä tutustuttiin Mäntän taiteeseen. Keskioukeama

Tampere 10.3.2013

Hyvä Suomi

Lähimarketin pysäköintikentän luona ohitseni ajoi neliveto Toyota Hilux, avolavapakettiauto, jonka kuljettaja pysäköi inva -paikalle. Nuorehko mies nousi autosta, otti kauppakassin ja suuntasi reippain askelin marketin oville. Auton luo päästyäni totesin, että tuulilasilla oli pysäköintiin oikeuttava P-merkki. Kuljettajan liikkumista rajoittavasta sairaudesta ei ollut kyse, ehkä vika oli korvien välissä. Sitähän ei voinut muutaman kymmenen metrin päästä havaita.

Rikkomus oli pieni, mutta kuvastaa hyvin suomalaisten ajatusmaailmaa. Epärehellisyys on tämän päivän trendi ja säännöt rikkomista varten. Erityisesti tämä näkyy liikenteessä, tienpitäjän ilkeydessään asettamia liikennerajoituksia rikostaan surutta. Jos käy niin huonosti, että poliisi sakottaa, pikku ”rapsulla” vain rehvastellaan. Rangaistushan on näyttö saajan rikkaudesta ja rikkaitahan me toki haluamme olla.

Pahinta on, että säännöistä piittaamattomuus periytyy ja turmelee kansan moraalin. *”Se näkyy räikeästi jo katukuvassa. Ihmeellisen näköisiä tyyppejä maleksii edestakaisin, eikä heillä näytä olevan kiire mihinkään - korkeintaan lähimpään pubiin.”* (AL 31.10.2012/Jouko Paavola.) Tämä on yksi näkökulma, vain jäävuoren huippu. Tavalliset, itseään lainkuuliaisena pitävät ihmiset muodostaa varsinaisen jäävuoren. Toisen (läheisen) pettäminen hyväksytään empimättä, kunhan se ei vain koske varallisuutta. Henkistä kärsimystä ei ole kriminalisoitu.

Saatoimme viikolla (8.3.2013) setäni Osmon haudan lepoon. Omaisten ja ystävien läsnä ollessa suoritettu lämminhenkinen siunaustilaisuus päättyi veteraaniveljien sepeleenlaskuun. Uruilla soitettu Narvan marssi täytti kirkon. Kunnioitimme poisnukkunutta veteraania.

Osmon myötä poistui keskuudestamme kokonainen sukupolvi. Osmo oli sisarusparvensa nuorin. Seuraava sukupolvi on nyt vuorossa. Siitäkin on jo poistunut viisi serkusta, yksitoista elää vielä joukossamme ja tietenkin suuri joukko näiden lapsia ja lastenlapsia.

Hämäläiseen tapaan yhteyttä pidetään vain tarpeen niin vaatiessa. Usein tämä tarve on juuri hautajaiset. Niitäkin on (onneksi) melko harvaksen. Tapaamiseen pitää oikein valmistautua. Liisa Laaksosen toimittama sukukirja Junnilan kylän Marttilan suku; Matti Yrjönpojan jälkeläiset ovat tässä oiva apu. Valitettavasti 2001 ilmestyneen laitoksen tiedot ovat jääneet ajasta jälkeen. Kirja kaipaisi päivitystä. Serkkujeni lapset siitä löytyy, mutta kahdessatoista vuodessa suku on jälleen kasvanut. Kirkonmäellä tuntee itsensä tyhmäksi, kun ei tunne, tai ei edes tiedä sukuaan.

Osmo laskettiin sukhautaan, jonka isovanhempani Eenokki ja lida Karppi ovat 30-luvulla hankkineet. Ainaishaudassa on vielä monta tyhjää paikkaa. Byrokratia on ulottanut otteensa tähänkin elämän alueeseen. Sukuhautaan hautaamiseen tarvitaan perimysjärjestyksen mukainen suostumus kaikilta osallisilta, meidän sukuhaaran tapauksessa elossa olevalta yhdeltätoista serkukselta ja viiden kuolleen serkun oikeudenomistajilta. Nimien keruu ympäri Suomen hajautuneilta ihmisiltä on toivottaman tuntuinen tehtävä. Eikä tehtävän mielettömyyttä yhtään hälvennä tieto, että suurimmalla osalla suvusta on jo jokin muu hautapaikka. Sukuhautaan haudattujen isovanhempieni, heidän lapsettoman kuolleen poikansa, isäni, äitini, Osmon ja tämän vaimon lisäksi muita siunauksia vanhemmista sukupolvista ei ole tulossa. Aivan ilmeisesti seurakunta haluaisi palauttaa hautapaikan omaan hallintaansa. Kuolemakin kaupallistetaan.

Tasavallan presidentti Sauli Niinistö totesi vuoden 2013 valtiopäivien avajaispuheessaan:

”Ajat muuttuvat ja niiden mukana myös ongelmat ja tekemisen tarpeet. Mutta samaa on se, että on oltava tahtoa, vaikka mennä läpi harmaan kiven, kun asiamme sen vaatii. Tätä teiltä nyt odotetaan, koska tekemättä ei voi jättää.”

Kansaa edustavalta Eduskunnalta odotetaan tekoja. Marttilan suvulle ahkeruus ja tekeminen ovat aina olleet itsestään selvä asia. Se todettiin Osmon muistotilaisuudessa useammallakin suulla.

Veikko Karppi

PUHEENJOHTAJAN TERVEHDYS

Olemme saaneet nauttia poikkeuksellisen hyvistä talviolosuhteista kuluneen talven osalta ja edelleen kylmät sääolosuhteet jatkuvat maaliskuun puolella. Onko se sitten hyvä kaikkien osalta, mene ja tiedä, mutta ainakin hiihtolomaisilla on ollut mahdollisuus nauttia perinteisestä talviliikunnasta koko Suomessa. Henkilökohtaisesti olen hiihtänyt sitä samaa "latua" jo ainakin kolmekymmentä vuotta, enkä ole katsonut tarpeelliseksi vaihtaa edes suuntaa, jos se nyt olisi edes mahdollista Kaupissa missä on normaali oikeanpuoleinen liikenne.

Samalla tavalla se on sujunut Junnilan kylän Marttilan sukuseuran toiminta kuluneen kolmevuotiskauden aikana, perinteitä noudattaen ja hämäläiseen malliin turhaan kiirehtimättä. Kokouksia on pidetty hallituksen toimesta ja kesäretkistä nautittu suotuisien säiden saattamana. Internet-aikakausi on saatu avattua sukuseuran kotisivujen (www.junnilanmarttilat.fi) muodossa ja kotisivuja on yritetty päivittää muun muassa valokuvilla kesäretkistä. Aina ei voi tietää mitä saa tilatessaan ja sama koskee myös kotisivujen valokuvien luettavuutta. Koetetaan löytää kuluvalle kaudella ratkaisuja paremman lopputuloksen saamiseksi.

Voimmeko sitten olla tyytyväisiä siihen mitä olemme tehneet? Varmaankin voimme, ainakin siltä osin mikä liittyy toiminnan ylläpitämiseen. Toisaalta, ehkä on jotain, mikä on jäänyt tekemättä tai odottaa tekijäänsä. Sukukokous velvoitti hallituksen selvittämään mahdollisuuksia jatkaa sukututkimusta ja näin ylläpitää Liisa Laaksosen suorittamaa arvokasta työtä. Toivon, että kyseiset internet kotisivut myös auttavat tässä työssä tietoa välittävänä lähteenä. Toivonkin sukumme piiristä löytyvän innokkaita ihmisiä, joilla olisi kiinnostusta sukututkimusta kohtaan ja mahdollisuuksia oman ajankäyttönsä puitteissa jatkaa arvokasta työtä. Hallitus aikoo esittää tulevalle sukukokoukselle stipendimuotoista rahoitusta edesauttamaan sukututkimuksen jatkamista. Hallitus toivoo saavansa toimintaan mukaan myös nuoria suvun jäseniä ja kutsuukin heitä mukaan runsain joukoin tulevaan sukukokoukseen elokuun 10. 2013 Sääksmäellä ravintola Viidennumeroon.

Haluan myös muistuttaa sukukokouksen päätöksestä jakaa stipendi opinnoissaan hyvin menestyneelle Marttilan suvun nuorelle. Stipendejä jaetaan kaksi arvoltaan 50 euroa ja opinnot voivat koskea peruskoulua, lukiota ja ammatillista oppilaitosta. Toivonkin nyt kaikkien sukulaisten olevan erittäin aktiivisia ja tekevän vapaaehtoisen esityksen stipendin saajasta. Viime vuonna hallitus päätti jakaa kolme stipendiä koska edellisenä vuonna hakemuksia ei tullut yhtään. Stipendi ei ole määrältään suuri mutta antaa saajalleen varmasti muiston, joka siivittää elämässä eteenpäin ja motivoi yhä parempiin suorituksiin.

Taloudenhoito on ollut yleinen keskustelun aihe maailmanpolitiikassa ja myös maassamme eikä sitä voida sivuuttaa sukuseurankaan osalta. Sukuseuralla on jäljellä merkittävästi sukukirjoja erityisesti Matin haaran osalta ja toivommekin seuran jäsenten suorittavan kirjahankintoja viimeistään sukuseuran kokouksessa.

Toivotan sukuseuran jäsenille oikein hyvää kevättä ja toivottavasti näemme runsaalla joukolle elokuun sukukokouksessa.

Harri Uusi-Rajasalo
puheenjohtaja

Osta nyt halvalla.

**Juhon, Matin ja Marian sukukirjat
myynnissä sukukokouksessa.**

Alennettu hinta 20 €/kirja.

Kirstin kirjojen painos on loppuunmyyty.

Tuula Teeri, Marttiloiden suvun vahva vaikuttaja

Tuula Teeri (Kirstin sukuhaara), Professori ja Aalto-yliopiston rehtori on tehnyt merkittävään työn tieteellisen tutkimuksen parissa sekä Suomessa, että Ruotsissa.

Hän on korkeatasoisen tieteellisen tutkimuksen vankkumaton puolesta-puhuja urauurtavan koulutuksen ja yhteiskunnallisen vaikuttamisen peruskiivenä.

Hänen ansionsa tutkimuksen edelläkävijänä on tunnustettu niin kotimaassa kuin ulkomailla ja siksi hänet kutsuttiin johtamaan maamme uusinta yliopistoa, tieteen, tekniikan, taiteen ja talouden Aalto-yliopistoa.

Meillä oli ilo saada Tuulan kirjoittama juttu lehtemme hänen lapsuudesta ja vaiheistaan matkalla menestykseen.

Puuhaa on riittänyt – muistoja lapsuudesta ja aikuisuudesta

Tätä kirjoitusta varten katselin vanhoja valokuvia jotka kirjekuorissa yhä odottelevat kansioon pääsyä. Mitä sieltä löytyi? Raija ja Pentti, vanhempani, joka kuvassa perheen ympäröimänä aina tarmokkaasti jonkin projektin kimpussa. Ihan varhaislapsuudesta asti meillä on aina rakennettu, Kalle-papan ja Aale-mummon mökkiä Rekolaan, Ilmari-papan ja Aino-mummon mökkiä Villähteelle, sitten sinne myös Rantasen perheen omaa mökkiä, omakotitaloa Hämevaaraan, ja mansikkana kakun päällä, jo eläkkeellä olleessa mökkiä Luopioisiin - unohtuikohan jokin hanke? Näiden hankkeiden aikana isällä ja äidillä on riittänyt aikaa huolehtia myös, erityisesti vähemmän käytännönläheisen tyttärensä asuntojen ylläpidosta ja remonteista. Tuntuu että isällä oli aina pora mukana kun hän tuli kylään. Kerran Ruotsissa isältä oli unohtunut matkalaukun avaimet kotiin – ei kun pora käteen ja laukkuavaamaan!

Lapsena kun meillä ei vielä ollut omaa mökkiä, oltiin aina jossain retkellä. Monessa kuvassa istumme veljeni Pekan kanssa kannon nokassa metsässä voileipä kädessä ja nauramme. Nuorena partioleirillä järven vastarannalle nousi isän ja äidin telttä, hyvissä ajoin ennen vierailupäivää. Mustikoita poimittiin metsässä urakalla ja mansikoita ja viinimarjoja takapihan puskiasta. Muistan kuinka tupa oli Villähteellä kuumana joka kesä kun puuliedellä keitettiin marjoja ja mehuja talvea varten. Kun marja-aika loppui, omenat ja sienet olivat vuorossa. Vihannekset otettiin omasta puutarhasta, ainoa asia mitä en enemmän kaipaa on jokasyksyiset perunannostajaiset...

Oma työni on vienyt minua pitkin maailmaa, ja vanhemmat ovat seuranneet perässä Belgiaan, Kaliforniaan ja Ruotsiin. Niillä reissuilla ollaan yhdessä nähty ja koettu paljon, ja yhteys on säilynyt läheisenä näinä kaukovuosinakin. Lastenlapset ovat osa tätä suurta perhettä, äiti oli ainoa joka onnistui nukuttamaan poikani Petrin vauvana tutti suussa; isä oli joskus Ruotsissa lapsenvahtina kun jouduin pidemmille työmatkoille. Kylään tullessa kassit olivat täynnä kotona leivottua lihapiirakkaa ja korvapuusteja ja siinä kyläillessä tuli sivuhommina tehtyä suursiivouskin – kieltelyistä huolimatta. Sivuhommina syntyi myös koko porukalle villapaitoja, pipoja ja lapsasia, grillipaikkoja, laitureita ja nuotioita, jätkänkynttilät tervehtivät talvella mökille tulijaa. Puhelin on välillä käynyt kuumana kun elämä on viskellyt, tuki on aina löytynyt kun sitä on tarvittu.

Suku on meillä ollut aina lähellä. Lapsena ollessani Mattilan pappa kävi meillä kylässä ja jouduttiin laittamaan tuoli sohvan jatkeeksi kun pitkä mies mahtui siihen vain puoliksi. Kalle-pappa kävi meitä joskus auttelemassa lumitöissä ja muistan keittäneeni hänelle vahingossa tosilaihaa hernesoppaa. Pappa vain naureskeli, että syödään sitten enempi! Kymmenvuotiaana tein yksin ensimmäisen ulkomaanmatkani Ruotsissa asuvan Ritva-tätini luokse. Häneen tutustuin uudelleen aikuisena kun itse

muutin Ruotsiin, hänen apuaan tarvittiin muun muassa henkilöllisyyteni todistamiseen kun hain ruotsalaista henkilökorttia.

Kun isovanhempani alkoivat ikääntyä, äiti ja isä olivat läsnä silloinkin. Kuva-arsenaalia alkoi kertyä kotimaan matkoilta ja mökkireissuilta vanhusten kanssa, lopulta sitten palvelutaloista ja sairaaloista. Kalle-pappaa oltiin yhdessä saattamassa viimeiselle matkalle, sairaalassa syötiin - tällä kerralla minun keittämäni ja ihan kelvollista makkarasoppaa.

Nyt vanhempani viettävät eläkepäiviään Luopioisissa ja tuntuu välillä että liian kaukana vaikka Helsingistä sinne onkin lyhempi matka kuin Tukholmasta. Vanhemmat ovat olleet minulle kalliota. Kodin arvot ja sieltä saatu oppi ja tuki ovat kantaneet pitkälle. Luja usko koulutukseen, rehellisyys, työn tekeminen perusteellisesti ja innolla loppuun asti ja toisista välittäminen ovat niitä perusarvoja joita työssänikin noudatan. Minulta kysytään joskus mistä loputtomalta tuntuva energiani on peräisin - minä kyllä tiedän!

Tuula Teeri

Vuoden 2012 stipendit

Hallitus jakoi kolme viidenkymmenen euron stipendiä: Taru Saaristolle, Tampereen Kalevan lukio, Sini Saikkoselle, Kangasalan Pitkäjärven koulu, Pinja Lehtiselle, Valkeakosken Tietolan koulu.

Taru Saaristo (19, Marian sukuhaara)

Taru pääsi ylioppilaaksi Tampereen Kalevan lukiosta ja viettää välivuotta työskentelemällä myyjänä Seppälässä. Pyrkiminen jollekin sosiaalialalle on Tarun mielessä tänä keväänä. Kouluavustaja/iltapäiväkerho-ohjaajan työ kiinnostaisi häntä kovasti. Siis sukuperinteitä jatkamaan koulumaailmaan!

Taru kiittää yllätyksenä saamastaan äitinsäpuoleisen sukuseuran stipendistä keväällä 2012.

Sini Saikkonen (16, Matin sukuhaara)

Peruskoulun jälkeen Sini pääsi Tampereen Ammattiopiston kauppaoppilaitokseen. Ammatillisen perustutkinnon ohella TAO:ssa suoritetaan lukion oppimäärä, sekä osallistutaan ylioppilaskirjoituksiin. Opinnot kestävät kolme tai neljä vuotta, valinnoista riippuen.

Käsillä tekemistä haluavalle Sinille teoriapainotteinen koulu ei kaikilta osin vastannut odotuksia, mutta toisaalta, kun asenne on kohdallaan, koulunkäyntiä motivoi tulevaisuuden mahdollisuudet. Sukuseuran stipendi oli mieluisa yllätys.

Pinja Lehtinen (10, Matin sukuhaara)

Syntymäkuuro Pinja sai erikoisstipendin helpottamaan koulunkäyntiä. Stipendinvuonna 2012 Pinja siirtyi Valkeakosken Tietolan koulun kolmannelle luokalle.

Sisäkorvaistutteen (implantti) ja FM -laitteen avulla hän voi opiskella tavallisella luokalla. Viittomaa ei tarvita kuin tilanteissa, jossa implantin ulkoista osaa ei voi käyttää.

Kolmannella luokalla alkava Englannin opiskelu saattaa olla haasteellista. Sanojen lausumisen oppiminen vaatii tarkkaa kuuloa.

Peruskouluopetuksen ohella Pinja käy myös Valkeakosken Kuvataidekoulu.

KESÄRETKI 2012 MÄNTTÄÄN

Serlachius-museoiden matkaesite kysyy artikkelissaan "OPERAATIO TAIDEKAUPUNKI", miten on mahdollista, että rakennemuutoksen kourissa kamppailevasta teollisuuskaupungista on tullut maineeltaan valtaisa taidekaupunki? Totta se on, pienessä Mäntän taajamassa taide todellakin näkyy. Marttilan sukuseura kävi sen kesäretkellään 11.8.2012. toteamassa. Kesäisenä lauantaina Vesilahdelta matkaan lähtenyt linja-auto keräsi retkeläiset Lempäälästä ja Tampereelta.

Honkahovi

Ensimmäinen tutustumiskohde Mäntässä oli Taidekeskus Honkahovi. Funkkiskartano, jossa paperipatruunat kestivät valtionpäämiehiä, on nyt uniikki taidehotelli.

Kalervo Palsa: Sininen hetki 1972-1973

Upeista puitteista huolimatta näyttely ei säväyttänyt. Parhaiten sieltä jäi mieleen kittiläläisen, sosiaalisen portaikon pohjalta nousseen taiteilija, Kalervo Palsan jäätyneet lämpöpatterit. Palsan lapsuudenkodissa majailivat jätkät ja viinanmyyjät. Vaatimaton rakennus säästyi saksalaisten sotilaiden tuholta. Siinä mökissä Palsa eli viina huu-ruista elämäänsä ja loi taidettaan. Pahimmillaan hammastahna sai korvata valkoisen värin.

Rovaniemeläinen tuttavani kertoi saaneensa näyttelylahjana Palsan taidetta käsittelevän kirjan,

jonka hän poltti sivu kerrallaan saunan pesässä. Palsa ei ollut taiteilija, eikä kirja sen arvoinen, että sen olisi voinut sijoittaa omaan hyllyyn. Taide ihastuttaa tai vihastuttaa.

Kravatit suorana (Kuva: Jussi Joki)

Kartanon puistossa "kravattiveistokset" herättivät ehkä perinteistä näyttelyä enemmän huomiota.

Lounas ja tavarataivas

Lounas nautittiin Serlachius Oy:n juhla- ja edustustilaksi rakennetulla, historiallisella Mäntän Klubilla. Noutopöytä ei varmasti jättänyt ketään nälkäiseksi.

Lounaan jälkeen ohjelmassa oli ohjelman muutos.

Mäntän Klubi

Kuljettajamme vei meidät Myllylammen "tavarataivaaseen". Vanha mylly ja viereinen veturihalli olivat muuttuneet markkinapaikaksi. Ainutlaatuinen ostosympäristö - kahdeksan eri yritystä sekä lounaskahvila - historiallisessa miljöössä, Keuruselän rannalla, tarjosi sopivasti erilaista kulttuuria. Kat-

seltavaa, ja tavaroiden kääntelyä riitti, eivätkä myyjätkään jääneet aivan osattomiksi. Muutama ostos näytti lähtevään retkeläisten mukana.

Joenniemi, retken kohokohta

Meillä oli viimeinen tilaisuus tutustua Gösta Serlachiuksen taidesäätiön kokoelmaan Joenniemen kartanossa. Näyttely päättyi 2.9.2012 ja taidemuseo sulki ovensa laajennuksen rakennustöiden vuoksi. Uusi Gösta kohoaa vanhan rinnalle.

Opastetulla kierroksella meitä tervehti kotimaisesta taiteesta tutut mestarit, kuten Gallen-Kallela, Hugo Simberg ja Edelfelt. Näimme taidesäätiön kokoelman hurmaavia helmiä, sekä ensi kertaa esillä olevia harvinaisuuksia. Lisäksi esiteltiin salillinen teoksia, joiden aitoutta ja alkuperää voi jokainen kohdallaan puntaroida.

Joenniemen kartano Melasjärven rannalla on nähtävyyks. Jarl Eklundin vuonna 1935 suunnittelema rakennus valmistui taidesäätiön perustajan vuorineuvos Gösta Serlachiuksen ja hänen perheensä kodiksi. Ulkoisesti talo edustaa englantilaista kartanokulttuuria, sisätilat ovat 1930-luvun puhdaslinjaista funktionalismia.

Kartanoa ympäröi vihreä puisto, jossa näkyy funktionalistinen kokonaissuunnittelu. Puistoon on sijoitettu kolme säätiön omistamaa ulkoilma-veistosta: Wäinö Aaltosen *Leikkivä nuorukainen*, Jussi Mäntysen *Hirvi* ja Emil Wikströmin *Kuokkamies*.

Jussi Mäntynen: *Hirvi* (Kuva: Jussi Joki)

Gustafin enkelit

Moderni museo Serlachius-yhtiön entisessä pääkonttorissa, Valkoisessa talossa, tarjosi meille viimeisen taide-elämyksen.

Gustafin perusnäyttely oli matka Serlachiusten

rakentamaan valtakuntaan ja paperipitäjän menneisyyteen. Saimme nähdä, millaista elämää teollisuuspatruunat ja työläiset viettivät.

Jussi Mäntysen *Ilves* valkoisen talon portaikossa

Näyttely rakentui humoristisen kehyskertomuksen ympärille, johon innoitus oli saatu TV-sarjasta Charlien enkelit.

Taiteen kyllästävä päivä oli kuitenkin edennyt jo niin pitkälle, että ihan jokainen meistä ei jaksanut täysipainoisesti paneutua näyttelyyn.

Osa Valkoisen talon aulan freskosta

Kiitos Taina

Lämmin kiitos, Taina Wahlman, retkiemäntä ja järjestäjä, saimme jälleen kerran astua valmiiksi katettuun pöytään ja nauttia täyden annoksen hengen ja ruumiin ravintoa.

Veikko Karppi

KOKOUSKUTSU

Junnilan Kylän Marttilan sukuseura ry:n sääntöjen 8 §:ssä määrätty

SUKUSEURAN VUOSIKOKOUS pidetään

lauantaina 10.8. 2013 klo 11.15

Sääksmäellä, Ravintola Viidennumerossa

os. Rapolanranta 1 37700 Sääksmäki (Valkeakoski)

Kokoonnutaan Sääksmäen kirkossa klo 9.45.

Kokouksessa käsitellään sukuseuran sääntöjen 9 §:ssä määrättyt asiat:

- tilinpäätös ja vastuuvapaus 2010 - 2012;
- toimintasuunnitelma, tulo- ja menoarvio, liittymis- ja jäsenmaksu 2013 - 2015;
- hallituksen puheenjohtajan, varapuheenjohtajan, hallituksen jäsenten ja toiminnan tarkastajan vaali;

Kokousjärjestelyt:

- klo 9.45 kokoontuminen Sääksmäen kirkkoon, kirkon esittely ja päivän siunaaminen. (Mahdolliset kukkatervehdykset suvun haudoilla).
- klo 10.30 Siirtyminen omilla autoilla / tuttavien, ystävien kyydissä kirkolta Viidennumerolle. Ne, jotka eivät tule kirkkoon, voivat tulla suoraan kokouspaikalle.
- klo 10.40 Ilmoittautuminen.
- klo 11.15 kokous alkaa
- klo 13.00 lounas noutopöydästä (Lounasaika sopeutetaan kokouksen kulkuun)
- Lounaan / kokouksen jälkeen omaa ohjelmaa.

Kokous on avoin kaikille sukuun kuuluville. Äänivaltaisia ovat sukuseuraan liittyneet, vuoden 2012 jäsenmaksun maksaneet sukuseuran jäsenet.

Lounas / tilavuokrana peritään 30 € / hlö; lapset 5 - 10 v. 15 €, alle 5-vuotiaat ilmaiseksi.

Ennakkoilmoittautuminen viimeistään 23.7.2013

Taina Wahlmanille puh. 0500 121 647, tainawahlman@gmail.com

Raija Tannille puh 050 531 9039,

Maksu tilille 451076-230072 Aito Säästöpankki (Viesti: sukukokous / osanottajien nimet.)

Hallitus toivoo, että mahdollisimman moni voisi osallistua sukuseuran tärkeimpään tapahtumaan.

Sukuseuran hallitus

Kirjaa kokouskutsu muistiin. Kokouksesta ei lähetetä erillistä kutsua.

Motelli-ravintola Viidennumerolla on mahdollisuus majoittautua. Motellihuone 70 €/ 2hh/vrk, vierasmaja 60 € 2hh/vrk. Tiedustelut p. 0400 632022. Ravintolalla A-oikeudet.

Ilmoita tulostasi, ravintola tarvitsee tiedon lounastarjoilua varten kaksi viikkoa aikaisemmin.

Yhteystietoja: Pikavuoro lähtee Tampereelta klo 09.00; Hämeenlinnasta 8.45/Paunu Oy (katso kesäaikataulu).

Pysäkki Sääksmäen kk th. Kirkolle n. 1 km.